

10. nedjelja kroz godinu C

*Okrenuo si plač moj u igranje,
skinuo kostrijet s mene
i opasao me radošću. (Ps 30,12)*

Prvo čitanje

1. o Kraljevima 17,17-24

U one dane: Razbolio se sin domaćice koja je ugostila Iliju. Bolest njegova bijaše veoma teška, te mu ponestajalo daha. Tada ona reče Iliji: "Što ja imam s tobom, čovječje Božji? Zar si došao k meni da me podsjetiš na moj grijeh i da mi umoriš sina?" On joj reče: "Daj mi svoga sina!" Tada ga uze iz njezina naručja, odnese ga u gornju sobu, gdje je stanovao, i položi ga na svoju postelju.

Tada zavapi Gospodinu i reče: "Gospodine, Bože moj, zar da i udovicu koja me ugostila uvališ u tugu umorivši joj sina?" Zatim se tri puta pružio nad djetetom zazivajući Gospodina: "Gospodine, Bože, učini da se u ovo dijete vrati duša njegova!"

Gospodin usliša molbu Ilijinu, u dijete se vratila duša i ono oživje. Ilija ga uze, siđe iz gornje sobe u kuću, dade ga njegovoj majci i reče: "Evo sin tvoj živi!"

Žena mu reče: "Sada znam da si ti čovjek Božji i da je riječ Gospodnja u tvojim ustima istinita!"

Drugo čitanje

Galaćanima 1,11-19

Obznanjujem vam, braćo i sestre: evanđelje koje sam navješćivao nije od ljudi, niti ga ja od kakva čovjeka primih ili naučih, nego objavom Isusa Krista. Ta čuli ste za moje negdašnje ponašanje u židovstvu: preko svake sam mjere progonio i pustošio Crkvu Božju te sam u židovstvu, prerevno odan otačkim predajama, nadmašio mnoge vršnjake u svom narodu. Ali kad se Onomu koji me odvoji već od majčine utrobe i pozva milošću svojom, svidjelo otkriti mi Sina svoga da ga navješćujem među poganima, odmah – ne posavjetovah se s tijelom i krvlju i ne uziđoh u Jeruzalem k onima koji bijahu apostoli prije mene, nego odoh u Arabiju pa se opet vratih u Damask. Onda nakon tri godine uziđoh u Jeruzalem potražiti Kefu i ostadoh kod njega petnaest dana. Od apostola ne vidjeh nikoga drugog osim Jakova, brata Gospodinova.

U ono vrijeme: Isus se uputi u grad zvan Nain. Pratile ga njegovi učenici i silan svijet. Kad se približi gradskim vratima, gle, upravo su iznosili mrtvaca, sina jedinca u majke, majke udovice. Pratile ju mnogo naroda iz grada.

Kad je Gospodin ugleda, sažali mu se nad njom i reče joj: "Ne plači!" Pristupi zatim, dotače se nosila; nosioci stadoše, a on reče: "Mladiću, kažem ti, ustani!" I mrtvac se podiže i progovori, a on ga dade njegovoj majci.

Sve obuze strah te slavljahu Boga govoreći: "Prorok velik usta među nama! Pohodi Bog narod svoj!" I proširi se taj glas o njemu po svoj Judeji i po svoj okolici.

Za razmišljanje

"Usred života zatečeni smo smrću..." – ovim riječima započinje jedna stara njemačka crkvena pjesma, koja se često izvodi na pogrebima. Ni u kojoj situaciji našeg ljudskog života nismo tako snažno suočeni s ograničenošću istog, kao onda kad se moramo oprostiti od voljene osobe. Aktualne "vrijednosti" današnjeg društva mogu nas na neko vrijeme odvratiti od ove činjenice, no mnogobrojna, mala i velika, svakodnevna iskustva patnje, umiranja i rastanaka već nas pripremaju na spoznaju da ćemo svi mi jednog dana morati zakoračiti u tom smjeru.

Ipak, Bog nam nije darovao život da bi nas kroz iskustvo konačnog rastanka i smrti ostavio same. Poruka svih triju čitanja današnjeg dana jest da je Bog uvijek taj, koji mrtve vodi u nov život – u svakom pogledu! Dok nam prvo i treće čitanje govore o dvije udovice, kojima su iz smrti vraćeni njihovi sinovi, drugo čitanje izvještava o novom životu na jednoj drugoj razini: kroz susret s uskrsnim Isusom stari je čovjek Savao preobražen u novog čovjeka Pavla.

Svi smo mi na različite načine zatečeni smrću – ne samo kroz tragične nesreće i gubitak bliskih osoba, već i onda, kad smo u vlastitom životu prisiljeni izlaziti na kraj sa situacijama bolesti, krivnje, zakazivanja, neuspjeha, depresija, udaraca sudbine. Kad god umiremo neku manju ili veću smrt upućeni smo na nekoga, koji/koja dopušta da ga dotaknemo našom patnjom, koji/koja nas dotiče i hrabri nas riječima: "Ustani!" Mi trebamo ljude, koji imaju hrabrosti prelomiti strahove, vanjske zakone (doticanje mrtvih u Isusovo je vrijeme značilo kultno onečišćenje!), ali i one unutarnje, duševne, koji imaju hrabrosti prići nam i dotaknuti nas unatoč svim našim unutarnjim i vanjskim ograničenjima, kako bismo ponovno mogli stati na noge. A onda, ojačani iskustvom kako su nas drugi dotakli i vratili u život, i mi sami smo pozvani da nadvladamo naša vlastita ograničenja i da, nanovo pokrenuti, pokrećemo i ostale i pomažemo im onda kad više ne mogu sami da ustanu na nov život...

Buđenje mrtvih ne znači samo novi život za njih osobno, već i mnogo više od toga. To mogu doživjeti svi oni, koji taj događaj i njegove posljedice dožive bilo na sebi, bilo na drugima, ili kroz njega spoznaju da oni koji su uskrsnuli i ostalim mrtvima omogućuju novi život. Unatoč tome, uskrsnuće mrtvih nadaleko nadmašuje zemaljske i ljudske mogućnosti. Zato se u sva tri čitanja ukazuje na to da je naposljetku jedino Bog taj koji mrtve ponovno može oživjeti, doduše uz pomoć ljudi koji su Njegovo oruđe. Oslobođenje i spasenje su mogući jedino onda, kad čovjek prihvati Božju molbu za sudjelovajem. Svaki put, kad osjetimo tu molbu Nain se iznova događa u našem malom svijetu.